

WYROK

WIMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziolecka

Protokolant: prot. sąd. Katarzyna Szymczak

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2022 roku

sprawy **E. M. (M.)**, oskarżonej o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 13 maja 2022 roku, sygnatura akt II K 147/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonej E. M. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżyciela prywatnego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za II instancję w łącznej kwocie 260 złotych.

/Małgorzata Ziolecka/

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 898/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Rejonowy w Lesznie, wyrok z 13 maja 2022 roku sygnatura akt II K 147/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny

pełnomocnik oskarżyciela prywatnego

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

wątpliwości potwierdzać prawdziwość przedstawionych zarzutów. Aby jednak sąd rozstrzygający mógł dojść do tego typu konkluzji, to jest do przekonania o prawdziwości przedstawionemu danemu oskarżonemu zarzutu, musi uprzednio po pierwsze prawidłowo przeprowadzić postępowanie dowodowe, a po wtóre dokonać kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta natomiast musi przez tenże sąd zostać przeprowadzona z uwzględnieniem obowiązujących w tym przedmiocie reguł postępowania i przy wzięciu pod uwagę całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego.

W myśl dyrektywy określonej w art. 7 k.p.k., organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z tą zasadą, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych

pozostaje pod ochroną tego przepisu, gdy:

1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),

2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k.). (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 roku, V KKN 104/98).

W kontekście powyższych zasad zauważyć należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie, na co wskazuje nie tylko zawartość akt niniejszej sprawy, ale przede wszystkim lista dowodów w oparciu, o które Sąd I instancji ustalił stan faktyczny sprawy (karty 124 - 125 akt). Sąd Okręgowy z kolei, przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, nie dostrzegł,

aby istniała konieczność i możliwość

przeprowadzenia jeszcze jakiegoś innego dowodu, który pomógłby w ustaleniu przebiegu przedmiotowych zdarzeń. Nie wskazywały na to także strony niniejszego postępowania, gdyż przed zamknięciem przewodu sądowego, na pytanie Przewodniczącego, oświadczyły, że nie wnoszą o uzupełnienie przewodu sądowego (karta 116 akt). Również w apelacji pełnomocnik oskarżyciela prywatnego nie wniósł o przeprowadzenie dowodów, które mogłyby pomóc w ustaleniu stanu faktycznego sprawy. Zatem materiał dowodowy niniejszej sprawy jest kompletny

Następnie Sąd Rejonowy dokonał oceny zebranego w sprawie i w całości ujawnionego materiału dowodowego (karty 126 – 1128 akt) i to w sposób czyniący zadość wyżej wskazanym zasadom. Sąd I instancji w jasny i przekonujący sposób przedstawił tok swojego rozumowania. Każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został ocenie, która uwzględnia wskazania doświadczenia życiowego i reguły logicznego rozumowania. Potwierdza to analiza akt sprawy i uzasadnienie wyroku, w którym prawidłowo wskazano,

jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych.

Podsumowując, w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej analizy wszystkich zgromadzonych dowodów, w sposób wolny od błędów natury faktycznej oraz logicznej i w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, kategorycznie i prawidłowo ustalając, w ramach zarzutu, iż oskarżona E. M. znieważyla P. N. w jego obecności, używając wobec niego słów nieprzyzwoitych i obrażających jego osobę oraz naruszyła jego nietykalność cielesną poprzez oplucie go, zasadnie eliminując z opisu przypisanego czynu, jak i z kwalifikacji prawnej, element poniżenia oskarżyciela prywatnego w opinii publicznej oraz narażenie go na utratę zaufania potrzebnego do zajmowanego stanowiska.

Sąd II instancji podnosi w tym miejscu, iż nie jest jego rolą dokonywanie powtórnej drobiazgowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego. Takowa została bowiem poczyniona przez Sąd rozstrzygający, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie regułami, a Sąd Okręgowy ocenę tę w pełni akceptuje.

Podkreślić przy tym jednak należy, że Sąd I instancji niezwykle dokładnie przeanalizował wyjaśnienia oskarżonej i zeznania świadków, w tym także zeznania oskarżyciela prywatnego P. N., precyzyjnie przedstawiając powody dania wiary dowodom, będącym podstawą poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych.

Zatem, zdaniem Sądu Okręgowego, rację ma Sąd I instancji, że przeprowadzone dowody pozwoliły na przyjęcie, iż E. M. dopuściła się przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., natomiast nie pozwalają na przyjęcie, że zachowanie oskarżonej w dniu 9 lutego 2021 roku wypełniło znamiona przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w pełni podziela zarówno rozważania teoretyczne na temat przestępstwa zniesławienia i znieważenia, jak i tok rozumowania Sądu I instancji, przedstawione na kartach 129 – 130 akt, które doprowadziły

do skazania oskarżonej za przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i do wyeliminowania z opisu przypisanego przestępstwa i jego kwalifikacji znamion przestępstwa z art. 212 § 1 k.k..

Odnosząc się do zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, Sąd Odwoławczy pragnie zauważyć, iż przy wysuwaniu twierdzenia o przekroczeniu przez organ procesowy granic sędziowskiej swobody ocen, dalece niewystarczające jest powracanie w środku odwoławczym do drobiazgowej, ponownej analizy materiału dowodowego, której rezultatem miałyby być stwierdzenie, iż zdaniem skarżącego, preferencje w tych ocenach powinny zostać przewartościowane w kierunku odpowiadającym poglądom autora środka odwoławczego. Sąd II instancji podkreśla, iż w części wstępnej niniejszego uzasadnienia, z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazane zostały teoretyczne podstawy, które pozwalają na przyjęcie, iż przeprowadzona ocena materiału dowodowego pozostaje po ochroną art. 7 k.p.k. W przekonaniu Sądu Odwoławczego, wskazane

powyżej założenia teoretyczne w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy w pełni pozwalają na przyjęcie, iż słuszność miał Sąd Rejonowy uznając, że oskarżona E. M., swoim zachowaniem w dniu 9 lutego 2021 roku, nie zrealizowała znamion przestępstwa z art. 212 § 1 k.k.

Natomiast argumenty apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, stanowią jałową polemikę z Sądem I instancji, nie prezentując w istocie okoliczności, które mogłyby podważyć poczynione przez ten Sąd ustalenia i oparte na nich orzeczenie. Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, powinna wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia. W sytuacji, w której takowych uchybień nie wykazuje poprzestając, co jest bardzo częstym zjawiskiem, na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się na ogół z wymogami art. 410 k.p.k., ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób uznać, że rzeczywiście sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia. Taki właśnie jest sens zarzutów apelacji, wniesionej w niniejszej sprawie przez

pełnomocnika
oskarżyciela prywatnego.

Zatem, wbrew odmiennym wywodom pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, kontrola instancyjna nie potwierdziła, aby postępowanie jurysdykcyjne w niniejszej sprawie było obciążone uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji procedował z poszanowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania oraz nie dopuścił się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione - zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. - wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Nadto, wbrew wywodom apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, zdaniem Sądu Okręgowego, zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie wykracza poza określone przepisem art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen.

Reasumując, Sąd Rejonowy - korzystając z uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. - dokonał prawidłowej, swobodnej oceny wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i wszechstronnie, zgodnie z zasadami wiedzy i

doświadczenia życiowego, w sposób logiczny i niesprzeczny uzasadnił, które dowody uznał za wiarygodne, a którym odmówił waloru wiarygodności, jednocześnie podając wyczerpujące powody takiego rozstrzygnięcia. Odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw naruszenia zasady obiektywizmu, która nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie (tak: wyrok SA w Lublinie z 20.06.2012, II AKa 98/12,LEX nr 1216340). W ocenie Sądu odwoławczego owa zasada nie została w przedmiotowym postępowaniu naruszona. Stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w pisemnych motywach wyroku jednoznacznie wskazuje, iż sąd ten rzetelnie rozpatrzył niniejszą sprawę, zachowując konieczny i nakazany przez ustawę

<p>obiektywizm w stosunku do stron procesowych.</p> <p>Reasumując, zawarty w apelacji zarzut obrazy art. 7 k.p.k. okazał się całkowicie chybiony.</p>			
Wniosek			
<p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność podniesionych zarzutów obrazy prawa procesowego.</p>			
Lp.	Zarzut		
2.	Błąd w ustaleniach faktycznych	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>W kontekście omówionego powyżej zarzutu obrazy prawa procesowego, Sąd Okręgowy podkreśla, że gdy podnoszony jest zarzut obrazy przepisów postępowania, o którym mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k., to należy pamiętać, że niezbędnym jest wykazanie nie</p>			

tylko naruszenia przez sąd przepisów procedury karnej, ale także wykazanie wpływu tego naruszenia na treść wyroku. Istnieje bowiem ścisły związek pomiędzy zarzutem obrazu przepisów postępowania a zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.). Ścisłe powiązanie tych dwóch rodzajów zarzutów polega na tym, że w prawidłowo sporządzonej apelacji nie mogą występować jedynie zarzuty obrazu przepisów postępowania, gdyż konsekwencją ich naruszenia jest błąd w ustaleniach faktycznych, wynikający bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź to z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd „dowolności”).

Twierdzenia pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, jakoby przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie był odmienny od tego ustalonego przez Sąd I instancji (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych) w żadnym zakresie nie zasługują na uwzględnienie. Oczywiście jest prawem strony mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen,

które pozwalają na powątpiewanie w ustalenia faktyczne, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (lojalności wobec faktów). Sąd Odwoławczy wskazuje, że zarzuty zawarte w apelacji, wniesionej w niniejszej sprawie, zmierzają do takiego wyolbrzymienia faktów i ich ocen, by przekonać o winie E. M. nie tylko w zakresie przypisanych jej przestępstw, ale także o jej winie w zakresie przestępstwa z art. 212 § 1 k.k., nie spełniając jednak zasadniczego warunku, to jest lojalności wobec faktów, ustalonych w sposób jednoznaczny przez Sąd Rejonowy i w pełni zaakceptowany przez Sąd Okręgowy, co powoduje, że apelacja ta nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest immanentnie związany z zarzutami naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżącego w wywiedzionym środku odwoławczym, której jednak Sąd Odwoławczy w żadnej części nie podziela. W przekonaniu Sądu II instancji dowody obdarzone przez Sąd Rejonowy wiarą dawały w pełni podstawę do

poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych, skutkujących uznaniem oskarżonej winną popełnienia przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i wyeliminowaniem z opisu przypisanego jej przestępstwa i jego kwalifikacji znamion przestępstwa z art. 212 § 1 k.k.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że o błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania. Zarzut taki mógłby być skuteczny jedynie w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się sąd orzekający w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego takich wymogów nie spełnia, a jej istota sprowadza się do lansowania odmiennej, opartej jedynie na wywodach skarżącego i jego klienta, wersji zdarzeń, z pominięciem

całości przeprowadzonych dowodów, do których odniósł się Sąd Rejonowy. Argumentacja przedstawiona w apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jest w istocie dowolną oceną faktów i okoliczności i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżącemu – jak wyżej wskazano – nie udało się wykazać błędów w rozumowaniu Sądu Rejonowego skutkujących poczynieniem niewłaściwych ustaleń faktycznych czy też innych uchybień mających wpływ na treść wyroku. W uzasadnieniu apelacji nie przytoczono niczego, co podważałoby prawidłowość toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie odniosą skutku zarzuty odwoławcze sprowadzające się jedynie do polemiki z ustaleniami zaskarżonego orzeczenia, bądź do prezentowania odmiennych poglądów na wiarygodność dowodów bądź faktów z nich wynikających.

Reasumując, kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy – dokonując ustaleń faktycznych, co do przebiegu zdarzeń, opisanych szczegółowo w uzasadnieniu (karty 124

i 125 akt) – uwzględnił całokształt ujawnionych okoliczności i nie popadł w wątpliwości.

Jak to bowiem słusznie wskazano w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, E. M. w godzinach wczesno porannych (godzina 7.00) pojawiła się w miejscu pracy P. N. i weszła do jego pomieszczenia służbowego, zamykając za sobą drzwi. Byli tam jedynie we dwoje, zatem inne osoby nie słyszały przebiegu ich rozmowy. Oskarżona w trakcie tej rozmowy używała wobec P. N. słów nieprzyzwoitych oraz obraźliwych, rozrzuciła dokumenty i sprzęty biurowa, a na koniec popchnęła i opluła oskarżyciela prywatnego, a wychodząc powiedziała obecnym w sekretariacie A. S. i P. S., że współczuje im takiego szefa, to co o nim mówią to prawda i nie potrafi się po 15 latach odezwać do mojej mamy. Po wyjściu E. M., oskarżyciel prywatny wyszedł do sekretariatu, był zdenerwowany i smutny i powiedział podwładnym, że żona zarzuca mu, że jest męską prostytutką i że myślał, iż po 15 latach rozstaną się w spokoju.

Powyższe zdarzenie nie miało żadnego wpływu na sytuację zawodową oskarżyciela prywatnego.

W myśl art. 212 § 1 k.k., kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

Oskarżona nie pomówiła oskarżyciela prywatnego o takie postępowanie lub właściwości, które mogłyby poniżyć go w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Treść, niewątpliwie bardzo emocjonalnej wymiany zdań pomiędzy stronami, nie była słyszalna dla przebywających w sekretariacie pracownic, wiedziały jedynie - z dobiegających do nich odgłosów - że rozmowa jest burzliwa. To sam oskarżyciel prywatny, po wyjściu oskarżonej, wyszedł do pracownic i powiedział, że żona pomawia go o bycie męską prostytutką, zatem to sam oskarżyciel prywatny wspomniiał o okoliczności, która mogłaby go poniżyć

<p>w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania.</p> <p>Zatem zarzucanie oskarżonej, iż swoim postępowaniem wyczerpała także znamiona przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. jest całkowicie chybione.</p> <p>W kontekście powyższego w pełni zasadnie Sąd I instancji zmienił opis czynu przypisanego E. M. i wyeliminował z jego opisu i kwalifikacji art. 212 § 1 k.k..</p>			
<p>Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.</p>			
<p>3.</p>	<p>Obraza prawa materialnego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego zarzucił Sądowi I instancji obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 212 § 1 k.k., poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że przesłanki przywołanego artykułu nie</p>			

zostały wypełnione przez oskarżoną.

Zatem przypomnieć należy, że zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury, obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu, lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które jest oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można mówić o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ocen i ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę, bądź też jest wynikiem obrazy przepisów prawa procesowego (tak: postanowienie SN z 15.02.2007 r., IV KK 234/06, OSNwSK 2007, poz. 438, LEX nr 445859).

Tymczasem z treści sformułowanych przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego zarzutów wynika, że skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwych ustaleń faktycznych. Zatem nie ma mowy o obrazie prawa materialnego, w szczególności art. 212 § 1 k.k.

<p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>								
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność podniesionego zarzutu obrazy prawa materialnego.</p>									
	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="462 730 572 1131"> <p>4.</p> </td> <td data-bbox="572 730 676 1131"> <p>Bezpodstawne zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania</p> </td> <td data-bbox="676 730 788 1131"> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="462 1160 572 2027"> <p>Zarzut ten również okazał się niezasadny. Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k., sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość</p> </td> <td data-bbox="572 1160 676 2027"></td> <td data-bbox="676 1160 788 2027"></td> </tr> </table>	<p>4.</p>	<p>Bezpodstawne zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	<p>Zarzut ten również okazał się niezasadny. Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k., sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość</p>				
<p>4.</p>	<p>Bezpodstawne zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>							
<p>Zarzut ten również okazał się niezasadny. Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k., sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość</p>									

czynu
nie są
znaczne,
okoliczności
jego
popelnienia
nie
budzą
wątpliwości,
a
postawa
sprawcy
niekaranego
za
przestępstwo
umyślne,
jego
właściwości
i
warunki
osobiste
oraz
dotychczasowy
sposób
życia
uzasadniają
przypuszczenie,
że
pomimo
umorzenia
postępowania
będzie
przestrzegał
porządku
prawnego,
w
szczególności
nie
popelni
przestępstwa.

W
niniejszej
sprawie
spełnione
są
wszystkie
warunki
niezbędne
do

podjęcia
decyzji
o
warunkowym
umorzeniu
postępowania
przeciwko
E. M.,
a Sąd
Okręgowy
w
pełni
podziela
rozważania
Sądu
Rejonowego
na ten
temat
zawarte
na
karcie
131
akt.

Okoliczności
popelnienia
przypisanego
oskarżonej
przestępstwa
nie
budzą
żadnych
wątpliwości,
oskarżona
przyznała
się i
dokładnie
przedstawiła
przebieg
zdarzenia,
jak i
swoją
motywację,
wina i
społeczna
szkodliwości
tego
czynu
nie są
znaczne,

zwłaszcza
gdy
weźmie
się
pod
uwagę
podłoże
zdarzenia
–
rozwód
po 15
latach
małżeństwa,
rozzalenie
z
powodu
zerwania
relacji,
brak
kontaktu
oraz
incydentalność
zdarzenia,
oskarżona
jest
osobą
niekaraną,
o
uregulowanej
sytuacji
życiowej,
brak
potrzeby
zmiany
jej
postawy,
ponieważ
przypisane
przestępstwo
było w
jej
życiu
zdarzeniem
wyjątkowym,
a
zatem
właściwości
i
warunki
osobiste

oskarżonej
oraz
dotychczasowy
sposób
jej
życia
uzasadniają
przekonanie,
że
pomimo
umorzenia
postępowania
będzie
przestrzegała
porządku
prawnego,
a w
szczególności
nie
popęlni
przestępstwa.

Zakreślono
stosunkowo
długi
okres
próby,
w
trakcie
którego
–
zgodnie
ze
stanowiskiem
Sądu I
instancji
–
oskarżona
będzie
mogła
uspokoić
emocje,
zakończone
zostaną
sprawy
małżeńskie
stron i
będzie
można
ocenić,

czy
oskarżona
będzie
się już
odnosiła
kulturalnie
do
oskarżyciela
prywatnego,
a
także
zasadnie
orzeczono
nawiązkę
w
kwocie
1.000
złotych
na
rzecz
oskarżyciela
prywatnego.

Natomiast
kwestionowanie
w
apelacji
warunkowego
umorzenia
postępowania
i
zajęcie
stanowiska,
że
oskarżona
powinna
zostać
ukarana,
należy
ocenić
jako
represyjne,
a jego
podstawą
jest
konflikt
pomiędzy
stronami,
a nie
rzeczywista

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Sąd Okręgowy, z uwagi na nieuwzględnienie apelacji, obciążył oskarżyciela prywatnego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, w tym opłatą za II instancję, łącznej kwocie 260 złotych. .

7. PODPIS

/Małgorzata Ziolecka/